

Jauvaják: VELIKONOČNÍ POSELSTVÍ

MALOMĚSTO V ČECHÁCH, NEDĚLE VELIKONOČNÍ, 7. 4. 1985, 4 : 23 PM

Bylo mi pořád strašně zle, palice se motala a bolela jako střep. Podivný zápach linoucí se z éteru mi zvedal žaludek. Procital jsem pomalu. Všude bylo takové tupé ticho. Snažím se rozpomenout, cože se to odehrálo před tím, než jsem usnul. Mám pořádný vokno. A jak to vlastně vypadám? Zapadá jarní slunce a při pohledu z okna mě ostře štípe do očí. Jakto, že vstávám pozdě odpoledne? Rolety nestažený, nerozestláno. Já jenom tak, nahý se zabořenou hlavou v polštáři. Pomalu se mi vrací paměť...

Ráno jsme byli na koledě. Byly totiž Velikonoce. S kámošem jsme si upletli celkem slušný pomlázky a oběhly jsme pár holek, co jsme znali ještě ze základky. O nějaký pitomý vajíčka jsme nestáli, a tak jsme letos šli jen tam, kam nás pozvali ty holky, které nám slíbily panáka.

Už jsme byli v prváku, bylo nám patnáct a nějaký to „Hody, hody doprovody....“ a lítání s košíkem pro vajíčka je akorát tak dobrý pro ty prďoly ze základky. Košík jsme sice měli, ale to jen proto, že jsme v něm měli ukrytou Chalupářskou vodku. A na jedenáctou jsme byli domluvení s ostatníma klukama ze starý party ze základky, že se sejdem za tratí. Měli jsme tam takový plácek. Žádná cesta k němu nevedla. Muselo se jít asi tři sta metrů po kolejích přes malý železniční mostek, potom se kousek vyšplhat do stráně a byl jsi tam. Bylo to skvěle chráněné místo a to dopoledne se nás tam sešlo asi dvanáct. Pokecali jsme co týden dal a pokuřující jsme zdolali první flašku. Těch se tam sešlo úctyhodných devět. Rozmanitého toliko druhu. Zelená, vodka, griotka, rum a nějaký to bílý a červený víno. Řehtali jsme se a vedli takový ty hrdinský kecy. Když jsme to všechno vypili, byli jsme pochopitelně jako slívy. Někdo blil už na místě, někdo na cestě zpět. Já jsem zatím statečně odolával. Na mostku někoho napadlo, že bychom těma vajíčkama, co jsme přeci jen taky vykoledovali, mohli ozdobit projíždějící auta pod námi. No bezvadnej nápad! Ještě jsme se chytře dohodli, že vejce budeme spouštět jen na auta co projíždějí směrem od nás, aby nás řidič neviděl. Nápad sice celkem dobřej, ale díky němu jsme těm z opačného směru nevěnovali takovou pozornost, což se později ukázalo jako osudové.

Akce tedy začala. Několik prvních vajíček přistálo sice na asfaltu, ale brzy jsme koordinaci zvládli. Vrcholným úspěchem bylo, když zejména syrové vajíčko plesklo na čelní sklo. Auťáky troubily, a když někdo třeba přibrzdil, tak než stačil vylézt, byli jsme ukrytí v lese.

No náramná akcička. Přece ty vejce nebudeme házet po sobě, jako když jsme byli ještě malí kluci. Když munice došla, rozešli se jsme se domů. Cestou se udělalo špatně i mně. Rozbolelo mě nejenom břicho, ale i hlava. Alkohol působil naplno. Když jsem se dopotácel domů, hned jsem hodil šavli do mísy. Chtělo se mi spát. V pokojíku se mi zase zvednul kufr. Zpátky na záchod to už nestíhám, a ještě si vzpomínám že ...

....V tom. - „Klika cvakla, dvěře letí, táta kráčí do dveří“... No vletěl tam jako d'as.

spolu. To znamená, že až se v pátek vrátím z internátu domu, tak mě nejspíš zabije...

Tenhle tejden sem tedy sekal latinu jak nikdy. Neustále mě provázely obavy z návratu domů.

Když přišel pátek a můj stav strachu přecházel v paniku, vše ještě dorazil můj o tři roky starší bratranec. Potkali jsme se náhodou ve vlaku a on povídá :

„Přes tejden byly Vaši u Naších. Náramě jsem se pobavil. Jo a strejda, ti vzkazuje, že si máš připravit prdel.“ Šklebí se a ukazuje na mě palec nahoru, jako že jsem fakt jednička.

Naši maj našťestí odpolední a přijdou až po desátý večer. Ještě je čas něco vymyslet.

Když přijdu domů na stole leží dopis od táty :

Můj drahý synku,

Ať tě dnes večer ani nenapadne bloudit večerním městem,

Případně někde krosit toho nebohého „fichtla“ /nízkoobjemový

motocykl /

Hezky na mě čekej doma.

Budu s tebou něco neodkladného řešit.

Já se moc těším, ty se také teš.

Táta

No je to jasný. Jak mi táta napíše takhle sarkastický dopis, tak se fakt mám na co těšit A dneska mě tedy asi zabije.

Rychle se snažím na něco přijít. Asi nic moc. Ale alespoň něco mě napadá -

Umyju nádobí. Stejně je to dnes moje práce, ale takhle samostatně... Vyluxuju celej byt. Beztak bych to dělal zejtra já, ale přesto... Všude utřu prach... No to už by mohli čumět. Ještě mám necelou hodku.... Vyluxuju i auto a celý ho naleštím leštěnkou... Tak to je bomba. To musí zabrat. Máknul jsem si ten večer pořádně. Je deset. Chvatně přepisuji pod tátův vzkaz :

Ahoj tati,

Přisahám, že jsem poslech a nikam jsem nevytáh paty.

Ted jsem šel vyvenčit Besinu.

Šel jsem schválně až teď, aby sis to mohl v klidu přečíst.

Ve tři čtvrtě na jedenáct jsem zpátky. Na chlup.

Strašně mě mrzí co jsem proved a co nejvíc jsem se to snažil

odčinit.

Uklidil jsem celej byt a dokonce i auto.

Hned ráno budu na tu kůlnu, jak už měsíc slibuju.

Fakt se moc omlouvám.

Až přijdu, nezlob se na mě aspoň moc.

Uvázal jsem psa na vodítko a vypad rychle pryč. Zbývalo tak patnáct minut než se naši vrátí. Besina si procházky moc neužila. Postával jsem sní opodál a vystrašeně pozoroval náš barák. V půl se rozsvítila okna. Dobrý. Ještě 15 minut. To by se táta mohl trochu zklidnit. Čas od času, takhle mezi námi ta korespondence proběhla. Bývala dost účinná a někdy jsem ani nedostal. S tím sem sice tentokrát moc

nepočítal, ale zmírnění možné bylo. S těma vajíčkama býval průser skoro každé Velikonoce. Ale to jsme jen tak válčili proti sobě. Táta to brával jako klukovinu a zatímco ostatní kluci dostávali nařezáno, já si ty hadry musel akorát sám předeprat ve vaně, protože by to všechno v pračce nepustilo. Loni se sice zmínil, že v osmičce by u mě očekával již jinou zábavu, nicméně ta změna se asi taky moc nepovedla.

Je čas. Obcházím tedy blok a vracím se zpět. Táta sedí u stolu a čeká. Máma doma není, to znamená, že jsem mrtvej. Pozdravím a přisedám. Táta odpoví. Má úplně kamennou tvář.

„Máma je nadšená. Jela koupit pizzu. No překvapils. Snad z tebe i něco bude. - No nezírej - snad si nemyslíš, že jsem tě málem přizabil jen kvůli tomu, že jsi se pozvracel. Viděl jsem vás totiž taky. Dneska jsem tě chtěl udržet doma. Vyšla mi konečně ta služebka do Krkonoš a nechtěl jsem, abys měl příležitost mě znovu nasrat. Teď, co seš v těch letech, tak se sám bojím že tě někdy zabím. Chci si s tebou konečně užít víkend a to, že mám taky něco na srdci, to se neboj. To jako mám. Takže. O lyže se nestarej. Ty má oboje, i ty moje, od středy v parádě tvůj nejoblíbenější bratranec.“ Chrlí na mě už usměvavý a zjevně mým výrazem pobavený tatínek.

„Jede s námi taky. Odpoledne se u mě stavil. Já to vim už vod úterý, ale ty sis nezasloužil znát tu radostnou novinu příliš brzo. Teď se mazej umejt. Musíme se vyspat. Vstáváme už ve tři. Máma nám ráno tu pizzu vohřeje. Prevíte povededenej“ a lehkým záhlavcem mě zvedá od stolu.

Buší mi srdce. Dnes mimořádně to není strachy.

„Dobrou noc, tati“

JAUVAJÁK

www.spankboy.cz